

Phần 22

Chương 64

Nhậm Tư Đồ về đến nhà, xem như cô đã đại mua sắm một lần, mỗi chủng loại để nấu ăn mua không ít, có thể mở một cửa hàng bán món ăn, nhưng tay nghề còn chưa được cao, cứ như vậy Nhậm Tư Đồ giơ lên ba túi đồ lớn, thờ hồng học, thật vất vả ra khỏi thang máy, thật sự là không có hơi sức đem những này đến phòng bếp, chỉ có thể hăng giọng nhờ người giúp đỡ: “Dì Triệu! Giúp cn một chút?”

Chỉ chốc lát sau dì Triệu đã đi đến, nhìn thấy một mình Nhậm Tư Đồ xách nhiều đồ như vậy, rất kinh ngạc: “Cô chủ, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, sao lại mua nhiều đồ như vậy?”

Nhậm Tư Đồ vừa xoay cổ tay, vừa nói: “Khó có dịp để đi siêu thị, nhìn cái gì cũng muốn mua, nói thật con cũng không biết anh ấy thích ăn thứ gì, có thể mua là mua.”

Tân hôn không giống như trước, khắp nơi đều vì đôi phương mà suy nghĩ... Dì triệu thức thời cười cười, không nói gì, trực tiếp xách túi đồ đi tới nhà bếp.

Thật vất vả đem đồ vào phòng bếp, Nhậm Tư Đồ trở lại phòng khách, ngã lên ghế sa lon, ngửa đầu dựa vào thành ghế, để cho tay chân nghỉ ngơi một chút, lơ đãng liếc màn ảnh TV đang tạm ngừng cái bộ phim Hàn. Chỉ ngắm một cái, liền đoán được nhất định là Tôn Dao đang xem trước khi ra ngoài bộ phim Hàn này gần đây đang rất thịnh hành, nhưng Nhậm Tư Đồ chưa có xem, nhưng Tôn Dao bởi vì Trung Quốc cố ý tìm cô biểu diễn, hai ngày nay thấy phải đặc biệt vui sướng.

Bây giờ Tôn Dao đang đi đón Tầm Tầm đi? Nhậm Tư Đồ xem đồng hồ, nhà Thời Chung cách trường Tầm Tầm học gần như vậy, vào lúc này, đáng lý Tôn Dao đã sớm dẫn Tầm Tầm trở lại...

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tôn Dao, chờ thật lâu Tôn Dao mới nghe.

Không còn hơi sức một câu: “A lô?”

Nhậm Tư Đồ không khỏi chau mày. Đã bao lâu cô chưa nghe âm thanh Tôn Dao như vậy? Không khí trầm lặng, dù là cố giả bộ sức sống cũng không có. Nhậm Tư Đồ im lặng, cơ hồ là bản năng liền bật thốt lên, hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

“ ... ”

“ ... ”

Bên kia Tôn Dao trầm mặc làm Nhậm Tư Đồ theo bản năng siết chặt điện thoại di động, cũng may Tôn Dao không có chết lặng trầm mặc như vậy nữa, một giây kế tiếp, Tôn Dao bên kia điện thoại càng phát ra giọng thê thê thảm thảm ưu tư nói của với Nhậm Tư Đồ: “Tớ đang ở bệnh viện.”

Nhậm Tư Đồ cả kinh bỗng nhiên đứng lên.

Trong đầu phản ứng đầu tiên là: cô ấy thật sự muốn bỏ đứa bé...

Nhưng sau đó Tôn Dao không còn hơi sức âm thanh liền đem hoảng sợ của Nhậm Tư Đồ đánh nát, đồng thời nhưng cũng ném cho Nhậm Tư Đồ một cái càng thêm ký bom nặng hơn: “Tâm Tâm... Đã xảy ra chuyện, tớ đang ở bệnh viện với nó.”

Đầu Nhậm Tư Đồ chợt “Ong” một tiếng, hai chân trong nháy mắt đã có bản năng phản ứng, bước nhanh tới thang máy, lúc này dì Triệu mới vừa thu thập xong đồ Nhậm Tư Đồ mua về, từ trong phòng bếp đi ra đã nhìn thấy mặt Nhậm Tư Đồ căng thẳng đi nhanh, không rõ chân tướng dưới có thể vội vàng gọi Nhậm Tư Đồ: “Cô chủ, cô đi đâu vậy?”

Nhậm Tư Đồ cũng không quay đầu lại nói: “Con có việc đi ra ngoài một chuyến, nếu Thời Chung trở lại, nói anh ấy gọi điện thoại cho con.”

Bữa này cơm tối coi như bị hủy hoàn toàn, Nhậm Tư Đồ một lòng thấp thỏm, thật vất vả tới bệnh viện, dừng lại liền vội vàng xuống xe, chạy thẳng tới cửa bệnh viện đi.

Đợi cô tìm được Tôn Dao, đầu đã đầy mồ hôi, thấy Tôn Dao ngồi ở trên ghế dài vô lực, cặp mắt vô hồn, đầu đầy mồ hôi lạnh. Nhậm Tư Đồ đi về phía Tôn Dao, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tôn Dao nghe giọng nói của Nhậm Tư Đồ, trống rỗng, nhìn mũi chân trước mặt, ánh mắt lúc này mới chậm rãi nâng lên, nhìn Nhậm Tư Đồ.

Tôn Dao há miệng, vẫn còn chưa kịp ra tiếng, thì có một âm thanh trầm thấp âm lãnh sâu kín của người khác vang lên, thay Tôn Dao trả lời: “Cậu bé té từ bậc thang, lăn xuống đụng phải đầu.”

Nhậm Tư Đồ bỗng dựng ngẩn ra, theo tiếng nhìn, chỉ thấy Từ Kính ngồi xe lăn ở bên trong, cách các cô không tới năm bước.

Nhậm Tư Đồ còn không hiểu ra sao đứng tại chỗ, Tôn Dao giống như đốt lửa, liền đứng lên, cơ hồ là hướng về phía Từ Kính rống: “Sao anh còn ở lại chỗ này vậy? Cút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Lửa giận của Tôn Dao giống như ném vào Hàn Băng vạn trượng, không kích thích nửa điểm vọng về của đối phương. Vừa bệnh viện, vừa từ trên bậc thang lăn ra đây, hiện tại lại có Từ Kính ở chỗ này, trong lòng Nhậm Tư Đồ đã không nhận được làm ra dự tính xấu nhất, cho tới lòng bàn tay mơ hồ đổ mồ hôi. Nhậm Tư Đồ thu hồi ánh mắt từ trên người Từ Kính lại, nhìn về phía Tôn Dao, nói:

“Bây giờ không phải là thời điểm gây gổ, cậu bình tĩnh một chút, nói cho tớ biết bây giờ Tầm Tầm như thế nào.”

Tôn Dao luôn luôn là người không có tim không có phổi để nhìn người khác, giờ phút này toát ra hốt hoảng luống cuống, sẽ làm người ta cực kỳ đau lòng, cảnh này ở phía trước, Nhậm Tư Đồ lo lắng Tầm Tầm xảy ra điều gì, nhưng Tôn Dao nín nửa ngày rốt cuộc mới nói một câu, cuối cùng cũng để cho tảng đá lớn trong lòng Nhậm Tư Đồ để xuống: “Không có gì đáng ngại, không sao không sao.”

Chẳng biết tại sao, vừa nhắc tới hai chữ không sao, Tôn Dao liền không nhịn được liếc mắt Từ Kính đang ở sau lưng Nhậm Tư Đồ, Nhậm Tư Đồ theo ánh mắt của cô nhìn lại, chỉ thấy Từ Kính cũng đang nhíu mày nhìn Tôn Dao.

Trong lầu này, trừ y tá đứng ở đằng xa, không có nửa bóng dáng của bệnh nhân khác, Nhậm Tư Đồ liền nghĩ đến đây là bệnh viện Từ gia, không khó đoán được là Từ Kính suy nghĩ cho Tôn Dao có thân phận là người của công chúng nên cách li mọi người, nên trong tầng lầu này mới vắng vẻ như thế.

Về phần hai người này ánh mắt Nhậm Tư Đồ không khỏi dừng lại giữa Tôn Dao cùng Từ Kính dường như ẩn giấu bí mật gì đó.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể đem Tôn Dao mang tới chỗ khuất, hỏi cô tất cả sự tình ngọn nguồn: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tôn Dao liếc nhìn Từ Kính, lại hồi hồn nhìn Nhậm Tư Đồ, do dự tương đối lâu, mới chậm rãi nói: “Không phải cậu kêu tớ đi đón Tầm Tầm tan học sao? Kết quả tớ lúc xuống lầu, Tầm Tầm đã ở dưới lầu, là Từ Kính đưa nó trở lại.”

...

“Anh cũng đã nói, em trốn không được.”

Lúc Từ Kính nói ra lời này giọng nói cùng vẻ mặt âm ngoan, so với Tôn Dao, lời nói đến nay còn vắng vắng bên tai.

Lúc ấy nghe được câu này, Tôn Dao theo bản năng liền đem Tầm Tầm kéo ra sau lưng, Tầm Tầm vẫn còn bên ngoài, từ sau lưng Tôn Dao dò xét thò đầu ra ngoài, chuyển ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Tôn Dao, hướng Tôn Dao giải thích: “Chú Từ là người ủng hộ cho trường con, hiệu trưởng dẫn chú ấy đi xem các phòng học, không ngờ chú lại là bạn của Nhậm Tư Đồ, còn gặp con, còn chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra con.”

Cho nên Tầm Tầm để cho họ Từ đưa về nhà?

Tôn Dao nghĩ như vậy, nhất thời truyền đến một trận buồn nôn. Vì vậy càng trợn mắt nhìn Từ Kính.

Từ Kính lại thu hồi dáng vẻ ác ngoan, khoe miệng chứa đựng cười, khế cúi thân xuống ` chống lại ánh mắt Tầm Tầm: “Tầm Tầm, con lên lầu trước được

không? Chú với người di Tôn Dao của con muốn cùng đi tìm Nhậm Tư Đồ nói một số chuyện.”

Thật là nói dối mắt cũng không nháy mắt, Tôn Dao bỏ qua Từ Kính, lôi kéo Tầm Tầm, quay đầu đi vào nhà, một người què như anh cũng không thể bắt kịp. Nhưng cô mới vừa đi lên hai bậc thang, hai người hộ vệ áo đen bước nhanh về phía trước ngăn cản phía trước: “Tôn tiểu thư, xin người hợp tác.”

Tôn Dao khinh thường liếc này thân hình đại hán vạm vỡ, quay đầu lại khiêu khích liếc nhìn Từ Kính, sau đó nói, không rõ là đang nói với hộ vệ hay là đang nói với Từ Kính: “Người có bản lĩnh ngăn cản tôi thử một chút? Anh không sợ làm tôi bị thương, ông chủ của anh sẽ đuổi anh sao.”

Từ Kính nghe vậy, con mắt sắc tối sầm lại, hộ vệ nghe vậy cũng ngẩn ra anh hiểu ông chủ của mình, nên cũng kiêng kỵ lời của Tôn Dao. Tôn Dao bỏ qua hộ vệ, mang theo Tầm Tầm tiếp tục bước nhanh đi lên bậc thang, nhất thời hộ vệ không dám cản cô, rất sợ sẽ xảy ra điều gì sai lầm.

Từ Kính cũng không tiến lên, chỉ là nhìn một màn này, trực tiếp ném ra một câu hỏi hột: “Nếu đứa bé bị thương, người đau lòng là ai?”

Ngay sau đó chính là lời nói xoay chuyển, ra lệnh hộ vệ nói: “Đem con cho tôi ôm.”

Lúc này coi như Tầm Tầm không biết những đại nhân đang vì sự tình gì mà rối rắm, cũng không nhìn được hoảng sợ trùng lớn cặp mắt. Hộ vệ nghe Từ Kính nói như vậy, lập tức liền đuổi kịp Tầm Tầm, đem Tầm Tầm bế lên, Tầm Tầm bị sợ dùng cả tay chân giằng co.

Tôn Dao lập tức nhào tới trước người hộ vệ, muốn giành Tầm Tầm lại, Tầm Tầm cũng thét lên duỗi cánh tay cầu cứu Tôn Dao, nhưng hộ vệ đâu để ý những thứ này? Trực tiếp ôm Tầm Tầm, dứt khoát đi xuống cầu thang, trong khoảng thời gian ngắn tình huống xảy ra không thể ngăn cản, Tôn Dao giành chỉ là hộ vệ, chỉ làm việc mất công trước mặt hộ vệ, vừa hướng Từ Kính mắng chửi tai: “Họ Từ kia! Chết bà mẹ người! TMD, người để cho anh đem Tầm Tầm đi xuống!”

Tôn Dao lập tức nhào tới trước người hộ vệ, muốn giành Tầm Tầm lại, Tầm Tầm cũng thét lên duỗi cánh tay cầu cứu Tôn Dao, nhưng hộ vệ đâu để ý những thứ này?

Trực tiếp ôm Tầm Tầm, dứt khoát đi xuống cầu thang, trong khoảng thời gian ngắn tình huống xảy ra không thể ngăn cản, Tôn Dao giành chỉ là hộ vệ, chỉ làm việc mất công trước mặt hộ vệ, vừa hướng Từ Kính mắng chửi tai: “Họ Từ kia! Chết bà mẹ người! TMD, người nói anh ta để Tầm Tầm xuống!”

Từ Kính cũng không tức giận, nhưng một chút tươi cười cũng không có, trong giọng nói cũng không có nửa điểm nhiệt độ: “Tôn tiểu thư, người nên biết chọc giận tôi kết quả sẽ như thế nào.”

Tôn Dao trừng Từ Kính một cái, trong đôi mắt cơ hồ muốn thấm ra máu, Từ Kính biết tiếp đó cô sẽ có cái phương thức gì để thỏa hiệp, định nói trước đã biết sẽ cô: “Em đừng nghĩ tới thông qua phương thức tự hại mình để cho tôi mềm lòng, dù sao người bị thương cũng là em, em đối xử với mình như thế nào tôi sẽ làm thế với đứa bé này. Dù sao đứa nhỏ này chẳng quan hệ tới tôi, tôi nói được làm được.”

Tôn Dao hoàn toàn không cách nào, cô tin tưởng anh nói được là làm được, người đàn ông tàn nhẫn cỡ nào...

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Cô trừ thỏa hiệp, thật không có phương pháp khác, chỉ là lời này chẳng cam, chỉ có thể phần hận, căn bản không giống như hỏi thăm anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào, mà giống như muốn đem anh lột da.

Từ Kính vẫn như cũ, không chút cử động, rất bình thản nói: “Tôi chỉ muốn em nói thật với tôi, có phải em có rồi hay không.”

Tôn Dao vô lực nhắm mắt lại, trầm trọng gật đầu một cái.

Cô nhắm mắt lại, bỏ lỡ tia mừng như điên cùng bi thiết cất giấu trong mắt người đàn ông cách đó không xa.

Cô chỉ nghe người đàn ông kia bình tĩnh nói với hộ vệ: “Thả xuống.”

Thật ra thì căn bản không chờ hộ vệ để Tầm Tầm xuống, chỉ cần hai cánh tay hộ vệ đang vững vàng kèm Tầm Tầm hơi buông lỏng một chút, Tầm Tầm liền mất thăng bằng xuống đất, cả người giống như chim sợ náy, một đường chạy như điên chạy lên lầu, muốn đứng ở sau lưng Tôn Dao, chỗ bậc thang cao hơn.

Tôn Dao nhìn một màn này, không nhìn được thở phào nhẹ nhõm, nhưng nháy mắt sau đó, trái tim cô mới vừa trở về lại bị một cái nhắc lên Tầm Tầm chạy trốn quá mau, lại hụt chân rồi.

Mất thấy cả người Tầm Tầm nghiêng một cái, phí công với tay muốn nắm một bên tay vịn, Tôn Dao hét hoảng chạy xuống bậc thang, muốn cứu, nhưng vẫn chậm một bước, Tầm Tầm đã lăn xuống dưới...

Nhậm Tư Đồ nghe đến đó, đôi tay đã không nhìn được nắm quyền.

Cô cho là Từ Kính chỉ là lãnh khốc đối với người khác, lại không biết, anh đối với người khác không phải lãnh khốc, mà là tàn nhẫn. Tầm Tầm vẫn còn con nít, tại sao anh có thể như vậy được...

Cũng may Tầm Tầm không đáng ngại.

Nhậm Tư Đồ ngắm nhìn bốn phía, cũng không còn nhìn ra Tầm Tầm bây giờ đang kia gian phòng bệnh vô máu. Đang muốn ngoái đầu nhìn lại khiến Tôn Dao mang chính mình tự đi xem một chút Tầm Tầm, lúc này mới phát hiện trên tay Tôn Dao cũng băng bó.

Mi tâm Nhậm Tư Đồ không khỏi chau càng chặt hơn, đem cánh tay Tôn Dao dặt tới cẩn thận tra xét: “Như thế nào? Không sao chứ?”

Tôn Dao cúi đầu xem cánh tay, cười khổ một tiếng: “Biết không, tớ từ lúc băng bó xong đi ra, họ Từ cũng đã hỏi tớ một câu như vậy. ‘như thế nào? Không sao chứ?’”

“...”

Trong mắt Tôn Dao không khỏi thấm ướt nước mắt, cứ như vậy nước mắt trong hốc mắt chuyển thời khắc sẽ chảy ra, nhìn Nhậm Tư Đồ: “Nhậm Tư Đồ, tớ nên như thế nào làm?”

Nhậm Tư Đồ cũng bị cô nói hồ đồ, mặt mê mang hỏi Nhậm Tư Đồ: “Tầm Tầm không phải là không có gì đáng ngại sao? Cậu cũng đừng lo lắng như vậy.”

“Tớ không nói cái này...” Tôn Dao vô lực lắc đầu một cái, rốt cuộc thì chìm một hơi, từ từ đem chuyện kể xong: “Cánh tay tớ chỉ là trầy một chút thôi, chảy chút máu mà thôi, tớ đến bệnh viện, vốn là muốn cùng Tầm Tầm vào phòng xử lý vết thương, nhưng họ Từ nhìn tay tớ chảy máu, kêu hộ vệ áp tớ đi băng bó, băng bó xong ra ngoài liền chạy tới, kết quả họ Từ nói cho tớ biết, Tầm Tầm chuyển tới phòng vào máu rồi.”

Mặc dù không hiểu rõ Tôn Dao dưới tình trạng khẩn cấp, tại sao còn muốn đi truy cứu, nhưng Nhậm Tư Đồ cảm thấy trong mắt Tôn Dao ẩn giấu đại sự, vì vậy chỉ có thể chờ lo lắng, nghe Tôn Dao tiếp tục nói liên tục...

...

Tôn Dao nghe Từ Kính nói, đưa bé chuyển đến phòng truyền máu, dĩ nhiên là muốn quay đầu rời đi, chạy thẳng tới phòng truyền máu, lại bị Từ Kính kéo tay.

Tôn Dao dùng sức lắc mạnh giòng giăng, mặc dù im lặng không nói, trong mắt lại tràn ngập chán ghét. Đối với anh chán ghét, càng chán ghét chính mình một người què cũng đánh không lại, thật sự là làm cô giận dữ khó dẫn.

Cái người què này lôi kéo cô không để cho cô đi, cũng chỉ vì muốn nói với cô: “Đứa bé máu A.”

Tôn Dao cơ hồ muốn quát anh: “Ngươi lo lắng làm gì? Máu A thì A máu! Truyền máu ở nơi đó? Chạy nhanh qua đi!”

Tôn Dao nói xong, rốt cuộc cũng thành công mà từ sự kiềm chế của anh trung tránh thoát vươn tay cổ tay, nhưng cô còn chưa bước ra nửa bước, lại bị Từ Kính bắt cánh tay lại. Dùng sức, Tôn Dao cũng không nhịn được nhú lại.

Tôn Dao liếc mắt nhìn cánh tay mình bị anh nắm lấy, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy người đàn ông này mặt không vẻ gì che giấu, đã là người điên rồi.

Cái người điên này nhìn lại ánh mắt của cô, một giây kế tiếp, dùng một loại âm thanh trầm thấp cũng không thể thấp hơn, trong nháy mắt khiến cho Tôn Dao cũng điên mất: “Anh cũng máu O...”

Tôn Dao chỉ phần hận nhìn anh chăm chăm, ước chừng hai giây sau, lỗ tai giống như mới tiếp thu được lời của anh nói, vốn là trợn mắt nhìn ánh mắt trong khoảnh khắc liền ngưng kết ...

...

Vào giờ phút này Nhậm Tư Đồ phản ứng mau hơn Tôn Dao lúc đó, đang nghe “Anh cũng máu O...” Cái phút chốc kia, cả người cũng cứng lại.

Máu A...

Máu O...

Trong nháy mắt vô số chủng loại sắp hàng tổ hợp tại nhiệm Nhậm Tư Đồ trong đầu qua một lần, nhưng cô không thể vì vậy mà suy nghĩ, ngược lại hồ đồ hơn, bất khả tư nghị nhìn về phía Tôn Dao: “Làm sao có thể?”

Bây giờ trong lòng Tôn Dao bay, cảm giác không phải là những lời này? Đúng vậy ... Làm sao có thể...

Tôn Dao không nhịn được cười khổ, cười khổ đến cuối cùng, cũng là so với khóc còn khó coi hơn, hiện tại có thể nhờ giúp đỡ cô, chỉ có Nhậm Tư Đồ : “Nhậm Tư Đồ, tớ nên như thế nào làm đây...”

Tầm Tầm ở lại bệnh viện quan sát một đêm, Tôn Dao ở bệnh viện cùng với Tầm Tầm. Hôm nay, thái độ của Tầm Tầm không giống lúc về dưới lầu hôm qua, không nhìn được cẩn thận hơn đối với Từ Kính, mà mỗi lần xe lăn Từ Kính bị đẩy mạnh cửa phòng bệnh, Tầm Tầm nhìn thấy, cả người liền chột núp ở trên giường bệnh, kéo chăn che kín đầu.

Tôn Dao đã không có hơi sức ứng phó ôn thần cạnh cửa nữa, chán nản ngồi ở giường bệnh khác.

Từ Kính liếc nhìn đứa bé trên giường bệnh co lại thành một đoàn nho nhỏ, sẽ cùng Tôn Dao sa sút tinh thần ánh mắt đối mặt mấy giây ㄝđi-ễn+đà-n ㄝlê+qu-y+đô-n anh lặng lẽ khoát tay áo, khiến hộ vệ đem mình xe lăn cũng đẩy ra ngoài, phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Hộ vệ rất cung kính đem Từ Kính đẩy tới hành lang. Từ Kính trong mắt hộ vệ, cho tới bây giờ đều là lãnh khốc, quyết tuyệt... Cho dù có ngàn loại tư thái, nhưng là chưa từng có vẻ mặt vô lực như vậy.

“Từ thiếu...” Hộ vệ không nhịn được kêu một tiếng.

Từ Kính giơ tay lên ngăn anh lại, mệt mỏi không chịu nổi vuốt vuốt mi tâm, nói: “Để cho tôi yên tĩnh một chút.”

Chương 65

Vệ sĩ không thể làm gì khác là lặng lẽ mà rời đi, trên hành lang lúc này chỉ còn lại một mình bóng dáng Từ Kính ngồi trên xe lăn với vẻ mệt mỏi cùng mờ mịt trước giờ chưa từng có.

Cho đến khi Tôn Dao từ trong phòng bệnh đi ra.

Tôn Dao nên đoán được rằng anh ta vẫn còn ở bên ngoài, nhìn thấy Từ Kính cô sớm không còn nóng nảy, cô chỉ vội vã quét mắt nhìn anh ta một cái rồi coi như không thấy, quay đầu bước đi.

Từ Kính mở miệng gọi cô lại: “Đứng lại.”

Nhìn bóng lưng cô càng ngày càng xa, giọng nói của Từ Kính lúc này không khỏi có vài phần tức giận: “Em có biết những lời tôi nói đợđ. l. qđđ lúc trước với em có ý gì phải không? Từ Kính Diên cùng với em là nhóm máu O, đứa bé có cùng nhóm máu A với tôi.”

Tôn Dao rốt cuộc không nhịn được nữa mà dừng bước chân lại, cô cắn răng nghiêng lợi dừng lại rồi bỗng nhiên quay đầu lại đi về phía Từ Kính.

Tôn Dao muốn nắm cổ áo Từ Kính, từ trên cao cúi nhìn anh ta mà hét lên rằng: “Tầm Tầm là nhóm máu O, vậy thì sao? Trước tới giờ tôi cũng chưa bao giờ nói thằng bé là do tôi sinh, nó chỉ là thằng bé mà Nhậm Tư Đồ nhận nuôi, anh đừng có ăn no không có việc gì làm nên suy nghĩ viển vông.”

Quả thật Tôn Dao cũng làm như vậy cô muốn nắm lấy cổ áo người đàn ông này, đem anh ta từ xe lăn kéo lên, nhưng cô không thể kéo anh ta đứng dậy, ngược lại còn bị Từ Kính nắm lấy cổ tay, đem thân thể cô kéo xuống, chóp mũi anh ta lúc này dường như chạm vào mặt cô.

Khoảng cách giữa hai người lúc này không thể gần hơn, người đàn ông này dùng giọng nói mang vẻ chắc chắn nói với cô: “Tôi sẽ để bác sỹ kiểm tra DNA của thằng bé.”

Về mặt Tôn Dao bỗng nhiên căng thẳng. Năng suất làm việc của người đàn ông này thật tốt, cô luôn có loại cảm giác khó đề phòng.

Từ Kính không có bỏ qua ánh mắt chột dạ kia của cô, lúc này anh ta rất muốn mỉm cười, nhưng Từ Kính phát hiện mình không cười nổi, bởi vì cả trái tim đều khổ sở: “Đến lúc đó có thể biết em nói thật hay không.”

Dường như trong nháy mắt, trong lồng ngực Tôn Dao lạnh lẽo một mảng. Cô rút tay ra khỏi bàn tay của Từ Kính, cũng không quay đầu lại, nói chính xác hơn là muốn bỏ trốn.

Từ Kính không giữ cô lại, nhìn theo bóng dáng cô biến mất ở cuối hành lang, hành lang chợt trở nên yên tĩnh, Từ Kính đợi lúc này đã lâu, cuối cùng anh ta mới lặn xe vào phòng bệnh.

Thằng nhỏ đã ngủ, không giống như lúc trước đem cả người co rút trong chăn mà lúc này đang nằm ngủ rất an ổn, vết thương trên cánh tay lộ ra khỏi chăn cũng được băng bó rất kỹ càng.

Từ Kính lặn xe chậm rãi lại gần giường bệnh. Lúc này anh ta có thể chạm vào thằng bé. Anh ta muốn đưa tay chạm vào gương mặt bầu bĩnh này nhưng lại kiềm chế thu tay lại, mà chỉ lặng lẽ nhìn.

Thật ra thì anh ta sớm đã biết sự tồn tại của thằng bé, bất kể là nhìn hình hay nhìn người thật, anh ta đều cảm thấy lỗ mũi, cái miệng của đứa bé này rất giống Tôn Dao nhưng dáng dấp lại rất giống Từ Kính Diên. Cái loại giống nhau này làm cho anh ta cảm thấy hồi tiếc, phần hận, thậm chí là ghen tỵ.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, lại hoàn toàn biến thành bộ dạng khác...

Lúc trước tại sao anh ta hoàn toàn không ý thức được, mặt mũi đứa bé này giống Từ Kính Diên chẳng phải cũng giống anh ta? Đây rốt cuộc có phải là ông trời mở mắt một lần nữa, còn là bố thí cho anh ta một cơ hội?

Từ Kính im lặng cười khổ một cái.

Nhậm Tư Đồ dường như là phóng xe về nhà, mặc dù đường xá lúc này không còn đông đúc nhưng cũng còn khá nhiều xe, đèn đỏ trên đường lúc này cũng muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của Nhậm Tư Đồ, khi đang dừng đèn đỏ thì điện thoại của cô chợt vang lên.

Vừa nhìn thấy là Tôn Dao gọi tới, Nhậm Tư Đồ lập tức nghe.

Đầu bên kia điện thoại Tôn Dao cũng đang hốt hoảng, luống cuống, mặc dù cách xa nhau như vậy nhưng Nhậm Tư Đồ cũng nghe thấy tiếng hít thở vội vàng của cô ấy: “Tớ tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi...”

Nhậm Tư Đồ tận sức khống chế giọng điệu của bản thân, bình tĩnh nói với Tôn Dao: “Cái gì tiêu? Cậu ít ra cũng phải nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

“Anh ta muốn đem thằng bé đi xét nghiệm DNA. Ngô nhớ... Tầm Tầm thật là con anh ta, anh ta sẽ nhất định cướp Tầm Tầm của tớ đi.”

Nhậm Tư Đồ nghe cô ấy nói xong cũng không khỏi căng thẳng, nhất thời tức giận mà lại không biết nên làm sao: “Sao cậu lại hồ đồ như thế? Tầm Tầm rốt cuộc là con ai mà cũng không rõ...”

Nếu không phải bởi vì Tầm Tầm xảy ra chuyện, Tôn Dao đoán chừng cả đời Tôn Dao cũng vẫn mờ mịt không rõ...

Tôn Dao bị cô nói như vậy nhất thời cũng không lên tiếng, Nhậm Tư Đồ cũng im lặng, nhìn về phía bên ngoài cửa kính, thấy đèn đỏ đã chuyển sang xanh liền khởi động xe: “Cậu bây giờ suy nghĩ lung tung cũng không có tác dụng gì nữa, chờ tớ quay trở lại bệnh viện rồi nói chuyện tiếp.”

Tôn Dao không còn hơi sức đáp một tiếng, Nhậm Tư Đồ cũng cúp điện thoại, chuyên tâm lái xe, khi tới chung cư thì đã thấy người giúp việc đứng đợi dưới lầu. Nhậm Tư Đồ đem xe đậu ở ven đường, người giúp việc đi lại chỗ đưa những túi đồ cho Nhậm Tư Đồ: “Tất cả đồ đạc của Tầm Tầm đều ở đây, quần áo còn có ipad của thằng bé nữa...”

Nhậm Tư Đồ từ cửa sổ của xe nhận lấy túi đồ: “Cảm ơn, cảm ơn.” Cũng không suy nghĩ nhiều nữa, liền hỏi một câu: “Thời Chung đã về chưa đi?”

“Chưa về.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi liếc nhìn đồng hồ. Còn chưa trở về? Sẽ không phải ở lại làm thêm giờ, không chịu ăn cơm tối chứ?

Hiện tại trong đầu Nhậm Tư Đồ hoàn toàn đều là chuyện của Tầm Tầm, cũng không còn thời gian để ý chuyện khác, cô chỉ có thể nói với người giúp việc: “Thời Chung chắc phải làm thêm giờ, đi cứ ăn cơm tối trước đi, đừng đợi chúng tôi.”

Sau khi đóng cửa sổ, cô quay đầu xe, chạy về con đường cũ.

Sau khi trở lại bệnh viện thì trời cũng đã tối, lúc Nhậm Tư Đồ xuống xe, cô vô thức nhìn lên bầu trời không trăng không sao.

Có biết bao nhiêu linh hồn sẽ bị lạc lối trong đêm tối như này, Nhậm Tư Đồ không biết, cô thu hồi tầm mắt, bước chân vội vã tiến vào khu nội trú.

Tôn Dao đang ăn cơm hộp trong hành lang nếu như trời sập, thì cũng phải ăn no bụng đã ở xa nhìn thấy Tôn Dao đang ăn cơm, Nhậm Tư Đồ có thể bớt buồn một chút. Cô nhìn xung quanh bốn phía một chút thì thấy Từ Kính cũng đã rời đi, khó trách Tôn Dao có thể an ổn ngồi ăn như vậy.

Nhậm Tư Đồ lại gần, lúc này mới thấy bên cạnh Tôn Dao đang vớt một hộp cơm có vỏ ngoài xinh đẹp.

Không cần nói cũng biết, hộp cơm này là do Từ Kính phái người mang tới, nếu không Tôn Dao cũng không vớt nó qua một bên, chỉ lo ăn những đồ ăn bình thường trong hộp cơm trên tay.

Nhậm Tư Đồ vào trong phòng bệnh thì thấy Tâm Tâm đang ngủ, cô rón rén đem túi đồ đặt lên ghế salon, sau đó rời khỏi phòng bệnh, trở lại ngồi cạnh Tôn Dao.

Nhậm Tư Đồ vốn định chờ Tôn Dao ăn xong sẽ nói nhưng lúc này Tôn Dao đã buông đũa xuống.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn về phía Nhậm Tư Đồ: “Giúp tớ hỏi Thịnh Gia Ngôn một chút, nếu như họ Từ kia thật sự muốn tranh giành thắng bé với tớ, tớ phải làm những gì.”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bả vai Tôn Dao trấn an: “Cậu cứ ăn cơm trước đi, chúng ta sẽ hẹn Thịnh Gia Ngôn rồi nói chuyện kỹ càng sau.”

Tôn Dao liền đem nắp hộp cơm đây lại, tiện tay đặt lên trên hộp cơm Từ Kính sai người mang tới. Cố gắng ép bản thân ăn, nhưng thật vô vị, một hạt cơm bây giờ cô cũng không muốn ăn nữa rồi: “Tu Đồ...”

Nhậm Tư Đồ im lặng chờ cô tiếp tục nói.

Tôn Dao do dự một chút, nói thẳng ra một hơi: “Thật ra thì trước đây tớ vẫn không nói cho cậu, lần đầu tiên của tớ chính là cho anh ta.”

Tình huống hiện tại như này, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ biết gật đầu rồi lặng lẽ chờ cô ấy nói tiếp, chứ không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Kết quả là, Nhậm Tư Đồ lại im lặng, Tôn Dao tiếp tục nói: “Nhưng không lâu sau, em trai anh ta liền...” Tôn Dao thở dài, diễn. đàn. lê. quý. đôn không nói tiếp, vết sẹo này Tôn Dao không đủ dũng khí để vạch trần, cũng chỉ có thể ngáp ngừng rồi lại nói: “Dưới tình huống đó, tớ căn bản không nghĩ tới Tâm Tâm là kết quả của lần đó với anh ta.”

“...”

“Tu Đồ, tớ nên làm sao đây?”

Lúc này cô trở nên rất vô dụng, trong ngày hôm nay không biết cô đã hỏi bao nhiêu câu ‘Tớ nên làm sao đây?’. Nhậm Tư Đồ nhíu mày, không dám kết luận bừa bãi, suy nghĩ thật lâu, rồi chỉ có thể nói với Tôn Dao: “Cậu phải xác định rõ xem hiện tại cậu thương anh ta hay hận anh ta nhiều hơn.”

Tôn Dao hạ mí mắt, cái vấn đề này, trong thời gian ngắn cô không có câu trả lời chính xác được. Giống như có bao nhiêu yêu thì sẽ có bấy nhiêu hận, yêu hận đan xen, cô làm sao có thể phân định rõ ràng?

Nhậm Tư Đồ cũng không có ép buộc cô ấy nhất định phải cho mình một câu trả lời vào lúc này: “Tớ đi xem Tầm Tầm dậy chưa.”

Tôn Dao cũng không muốn ngồi ở hành lang vắng lặng này nữa mà đứng dậy đi theo Nhậm Tư đồ vào bên trong phòng bệnh.

Tầm Tầm còn chưa tỉnh, tư thế nằm ngửa lúc mới ngủ lúc này đã biến thành nằm nghiêng, dường như đã đè ép lên cánh tay bị thương của thằng bé, Nhậm Tư Đồ vội vàng bước nhanh qua, đem thân thể nó điều chỉnh lại, nhưng không ngờ động tác của cô lại hơi mạnh, Tầm Tầm vì vậy mà bị đánh thức, lỗ mũi nhú lại rồi từ từ mở mắt, khi nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ở trước mặt thì lên làm bầm một câu: “Con đói rồi...”

Quả nhiên là đứa nhỏ ham ăn, không kêu đau, không khóc, khi tỉnh dậy vừa nhìn thấy cô là liền mở miệng đòi ăn.

Cái bàn di động ở cuối giường đã được dựng lên lúc nào, hộp cơm được đặt lên giống y hệt như hộp cơm lúc nãy của Tôn Dao, bên trong chứa rất nhiều đồ ăn, còn có cả một cái bình giữ nhiệt.

Chắc là Từ Kính cho người chuẩn bị.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn đang do dự chưa muốn nhận ý tốt lần này của Từ Kính, cô muốn đi ra ngoài mua đồ ăn khác cho Tầm Tầm, thì thằng bé đã phát hiện ra: “Đây là cái gì?” Tầm Tầm cầm đầu cầm cổ ngồi dậy, nhìn chằm chằm cái hộp đựng thức ăn trên bàn, dùng sức hít hà một cái: “Thơm quá à...”

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn Tôn Dao, thấy cô im lặng không có vẻ phản đối, liền đem bàn di động di chuyển tới chỗ Tầm Tầm, mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong đều là đồ anh thanh đạm bổ dưỡng.

Tầm Tầm không kịp đợi mà vội vàng lấy thìa làm cho cánh tay bị thương đau đến nhe răng trợn mắt, Nhậm Tư Đồ bắt buộc phải chỉnh sửa lại tư thế cho thằng bé, để cho nó không lộn xộn nữa rồi mới lấy thìa ở tủ đầu giường đưa cho nó ăn.

Tôn Dao đứng ở bên cạnh nhìn qua, cô nhất thời không đành lòng liền quay đầu chạy trốn vào phòng vệ sinh.

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng lưng vội vã của cô ấy chỉ còn biết ngồi bên cạnh giường giúp Tầm Tầm ăn cơm, sau đó mới đi vào phòng vệ sinh nhìn Tôn Dao.

Đẩy cửa phòng vệ sinh thì cô đã thấy Tôn Dao đang rửa mặt, lúc cô ấy ngẩng đầu lên, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy trên mặt cô ấy đầy những giọt nước

Về phần tại sao cô ấy rửa mặt, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng của Tôn Dao thì không khỏi xót xa: “Tại sao lại trốn vào đây khóc?”

Tôn Dao cười khổ một tiếng: “Cậu chăm sóc Tầm Tầm tốt như vậy, tớ chính là người mẹ vô trách nhiệm, chỉ có ở bên cạnh cậu thì thằng bé mới hạnh phúc, tớ tình nguyện để cho thằng bé cả đời này nhận cậu là mẹ, không nên để cho một người vô trách nhiệm như tớ làm xáo trộn cuộc sống của nó.”

Nhậm Tư Đồ há hốc miệng, cuối cùng là nhịn xuống không nói gì, chỉ đem khăn giấy đưa cho cô ấy: “Lau mặt một chút đi, không có chuyện gì đâu, mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Tôn Dao giật giật khoe miệng, miễn cưỡng cười cười. Chỉ là trong lòng chợt dâng lên một tràng âm thanh tự điều: tất cả sẽ khá hơn... . Tôn Dao, cô đã tự dùng câu nói này để lừa dối bản thân nhiều năm như vậy, nếu thật sự có hiệu quả thì làm sao cô còn có thể có kết quả như hôm nay?

Tôn Dao lau khô mặt, tia máu trong mắt cũng dần biến mất, Nhậm Tư Đồ lúc này mới ôm bả vai cô ấy, muốn dẫn cô ấy ra ngoài. Trời sinh Tầm Tầm có tính hiếu kỳ vô cùng mạnh mẽ, hai người bọn họ mà ở tổng toilet lâu như vậy Nhậm Tư Đồ sợ rằng thằng bé sẽ hiếu kỳ mà chạy vào đây.

Chỉ là không ngờ, khi Nhậm Tư Đồ muốn đẩy cửa phòng ra thì cửa đã bị người ở bên ngoài kéo ra, sau đó là một bóng dáng cao lớn xông vào làm cho Nhậm Tư Đồ xém xiu nữa là đụng trúng. Cô thấy người xông vào không phải ai khác mà là Thời Chung thì mới thở phào nhẹ nhõm, một giây tiếp theo cô liền bị Thời Chung ôm vào ngực.

Hơi sức của anh thật lớn, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm mà muốn ngạt thở, thật vất vả cô mới đẩy anh ra một chút, trong mắt anh lúc này đầy lo âu, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn anh một cái: “Sao anh lại tới đây?”

Thời Chung nắm lấy hai cánh tay cô, nhẹ nhàng nhìn từ trên xuống dưới.

Mà Tôn Dao đang đứng một bên dùng khăn giấy xì mũi, cũng cau mày nhìn Thời Chung, trêu ghẹo: “Cũng không phải vợ anh gặp chuyện, anh lo lắng như vậy làm gì?”

Thời Chung đối với Tôn Dao thì từ chối cho ý kiến, làm bộ như không nghe thấy gì, chỉ nhẹ nhàng mà thở ra rồi nói với Nhậm Tư Đồ: “Anh về anh, đi Triệu nói em ở bệnh viện, anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì.”

“Anh không nghe dì Triệu nói hết tất cả, em vào bệnh viện là vì Tầm Tầm.” Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà đùa cợt anh: “Em có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Thời Chung cười cười, không nói gì. Anh cũng không có nói cho cô biết, lúc anh từ Viện Kiểm Sát đi ra đã nhận được điện thoại của Tướng Lệnh Thần cùng câu nói: “Tổng giám đốc Luc, cẩn thận, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu...” Làm anh vô cùng sợ hãi.

Anh lo lắng Tướng Lệnh Thần sẽ đem trút mọi thứ lên người mà anh yêu thương nhất, cho nên anh muốn bảo vệ cô thật tốt...

Chương 66

Tầm Tầm luôn miệng kêu đau cuối cùng cũng được Thời Chung đỡ ngủ. Lúc này đã là đêm khuya, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở đều

đều của Tầm Tầm, Thời Chung kéo góc chăn cho cậu, ngoái đầu nhìn Nhậm Tư Đồ đang khoác áo khoác của anh ngủ trên sa lon, không khỏi cười một tiếng.

Thời Chung rón rén tới bên sofa, vốn muốn đánh thức cô, nhưng vừa cúi xuống chuẩn bị vỗ vai cô thì anh lại đổi ý, bé Nhậm Tư Đồ vẫn đang say giấc mộng lên.

Nhậm Tư Đồ ngủ không sâu, thân thể vừa rời khỏi ghế sa lon là đã tỉnh, ánh mắt mơ màng thoáng qua sự sợ hãi, khi nhìn thấy rõ khuôn mặt tươi cười của anh cô liền nổi giận: “Anh có thể đừng làm em sợ thế không...”

Thời Chung quay đầu lại nhìn Tầm Tầm, sau đó quay lại chau mày nhìn Nhậm Tư Đồ ý bảo cô đừng lên tiếng. Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là thu giọng lại, vòng tay ôm cổ Thời Chung, mặc anh ôm mình ra khỏi phòng bệnh.

Đến hành lang, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, Nhậm Tư Đồ được anh đặt trên ghế dài, cô quần chặt áo của Thời Chung quanh người, ngẩng đầu nhìn Thời Chung ở trước mặt: “Ngày mai anh được nghỉ à?”

Thời Chung lắc đầu, sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Nhậm Tư Đồ đẩy anh một cái: “VẬY anh mau về nhà ngủ một giấc đi, một mình em ở đây với Tầm Tầm là được.”

Thời Chung không làm như lời cô nói mà chỉ ngược mắt nhìn quanh, không vui nhíu mày: “Tôn Dao đâu? Thằng bé xảy ra chuyện mà cô ấy không giúp chăm sóc, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.”

Nhậm Tư Đồ nhìn quanh hành lang, quả thật không thấy bóng dáng của Tôn Dao. Cô nghĩ có lẽ là Tôn Dao đi tìm Từ Kính nói chuyện rồi, nhưng chuyện giữa Tôn Dao và Từ Kính, Nhậm Tư Đồ thật sự không biết nên giải thích thế nào với Thời Chung, vì vậy chỉ có thể nói: “Cậu ấy có chuyện quan trọng hơn phải xử lý. Đừng quên em cũng là bác sĩ, dù sao một mình em bận rộn cũng quen rồi, anh về ngủ đi, ngoan...”

Nhậm Tư Đồ lấy chiêu đối phó với trẻ nhỏ ra đối phó với anh, vừa nói còn vừa đưa tay vuốt đầu anh, mặt Thời Chung đen đi, kéo bàn tay đang để trên đầu anh xuống, giữ trong tay mình nghịch chơi.

Thời Chung dùng tay còn lại kéo vai Nhậm Tư Đồ qua, để cô dựa vào vai anh.

Xem ra anh vẫn không có ý định rời đi.

“Anh cứ về ngủ đi. Em thật sự không cần anh ở lại đâu.”

Nhậm Tư Đồ chưa từ bỏ ý định ngẩng đầu nhìn anh, nhắc lại. Thời Chung bịt mắt cô lại, giúp cô nhắm mắt: “Không phải là em luôn nói anh quá dư thừa tình lực à? Anh thật sự không mệt, bây giờ có về nhà cũng không ngủ được, cho nên bây giờ anh ngồi ở đây không phải vì em, mà chỉ là muốn em nói chuyện phiếm cùng thôi.”

Nhậm Tư Đồ không làm gì được anh, ngược lại còn bị anh bắt nhắm nghiền hai mắt lại, dĩ nhiên là gổ đầu trên vai anh càng thấy buồn ngủ hơn, bắt giác lại nói ra sự lo lắng trong lòng: “Thứ Sáu tuần sau lễ phục sẽ được đưa về nước, thứ Bảy tuần sau thử lễ phục, chủ nhật chụp ảnh cưới, không phải anh sẽ đều vắng mặt chứ?”

Thời Chung không trả lời, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Nhậm Tư Đồ nhìn ra, đè xuống sự mát mát trong lòng, sửa lời nói: “Thôi, chỉ cần anh không vắng mặt trong lễ kết hôn là tốt rồi.”

Thời Chung thoáng nghiêng đầu, hôn lên trán cô để cô yên tâm: “Yên tâm đi, cho dù công ty có phá sản anh cũng sẽ không vắng mặt bất cứ gì.”

Cái này mặc dù là thề nhưng Nhậm Tư Đồ nghe cảm thấy rất hạnh phúc, cũng không mắng anh là quạ đen, hai người cứ như vậy câu được câu chăng trò chuyện, Nhậm Tư Đồ thỉnh thoảng lại chen một câu: “Nếu anh mệt thì nhớ nói với em một tiếng, em sẽ thả anh về nhà ngủ.”

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng khi nói chuyện người ngáp liên tục vẫn là cô, cô không biết mình đã ngủ quên từ khi nào, chỉ là khi tỉnh lại thì đã là sáng sớm, bên cạnh sofa của phòng bệnh chính là cửa sổ, vài tia nắng sớm xuyên qua rèm cửa nhảy nhót trên mí mắt cô, Nhậm Tư Đồ nhìn vòng tia sáng trên tay, sừng sốt một lát rồi ngồi dậy.

Trên người cô vẫn là áo khoác của Thời Chung nhưng trong phòng bệnh đã không còn thấy bóng dáng của anh đâu nữa. Có mùi thơm của thức ăn thấm vào mũi Nhậm Tư Đồ, cô nhìn quanh liền thấy hai phần đồ ăn sáng đặt trên bàn trà trước mặt mình.

Nhậm Tư Đồ sờ sờ hộp đồ ăn, vẫn còn nóng. Dưới túi ny lon còn có tờ giấy mà Thời Chung để lại cho cô

“Phần ăn bên trái rất thanh đạm, là của Tầm Tầm; bên phải là của em.”

Cuối tờ giấy còn có hai chữ, lời ít mà ý nhiều: ông xã.

Khoé miệng Nhậm Tư Đồ thoáng hiện ý cười, gấp tờ giấy cất đi xong thì nhìn Tầm Tầm, thấy Tầm Tầm vẫn còn sâu giấc liền nâng tay nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm, cô quyết định không đánh thức Tầm Tầm, mà ăn bữa sáng yêu dấu trước.

Nhưng mùi thơm của đồ ăn rất nhanh đã khiến Tầm Tầm hé mắt Nhậm Tư Đồ vừa mới ăn miếng thứ hai đã cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cô, Nhậm Tư Đồ không khỏi để cái miệng xuống, nhìn về giường bệnh một lần nữa, Tầm Tầm vừa rồi còn ngủ say bây giờ đang nhìn chằm chằm vào đồ ăn trong tay cô, thèm đến nuốt nước miếng, sau đó cậu ngược mắt nhìn Nhậm Tư Đồ, nói: “Con đói rồi...”

Tham ăn, có thể kêu đói, vậy chắc chắn là không còn gì đáng ngại rồi... Nhậm Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, đưa phần đồ ăn của cậu ra.

Tầm Tầm ăn phần ăn của mình, vừa ăn vừa hỏi: “Mặt con bị thương như vậy rồi, có phải là con sẽ không thể làm phù rể cho ba mẹ nữa?” Nói xong còn không quên sờ nhẹ băng gạc trên trán.

Tầm Tầm luôn gọi nam đồng trong hôn lễ thành phù rể, Nhậm Tư Đồ cũng không sửa cho cậu. Mặc dù không thể mời Lý Duệ làm nữ đồng nhưng cậu vẫn luôn mơ ước có thể mặc tây trang trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ, nâng váy cho cô.

Nhậm Tư Đồ kéo cánh tay Tầm Tầm đang đặt trên băng gạc ra, để tránh Tầm Tầm vụ làm đau mình, vừa trấn an cậu: “Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo. Hôn lễ ngày đó mẹ sẽ lấy cho con một cái mũ, che kín băng gạc lại, đảm bảo con còn đẹp trai hơn Thời Chung.”

Tầm Tầm lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, lại ăn một miếng cháo nhỏ, nửa nhịp sau mới phản ứng lại, vội vàng sửa lời: “Vây cũng không được, sao con có thể giành danh tiếng với ba chân dài được? Không được không được... Con chỉ cần đẹp trai hơn các phù rể khác là tốt rồi.”

Nhìn dáng vẻ Tầm Tầm khoát tay phủ nhận, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể bật cười lắc đầu, bởi vì cô chợt ý thức được, khoảng cách giữa cô và hạnh phúc cực hạn lại gần thêm một bước...

Chỉ không đến hai tuần nữa thôi.

Quả nhiên Nhậm Tư Đồ nói được là làm được, đến thứ bảy, cô dành một ngày để đến tiệm áo cưới thử lễ phục, cũng đưa Tầm Tầm đến thử lễ phục của cậu kiếm cho cậu một chiếc mũ. Tầm Tầm đội cái mũ lên, có thể che kín băng gạc trên đỉnh đầu.

Tầm Tầm yêu thích lễ phục của cậu không buông tay, vội vàng yêu cầu di nhân viên phục vụ dẫn mình đi thử áo, thay cả bộ tây trang nhỏ.

Phía bên kia, Nhậm Tư Đồ cũng đã đổi váy cưới. Chỉ có điều phần hông của váy hơi chật, đây cũng là điểm mà cô không ngờ tới.

Váy cưới được thiết kế rất sáng tạo, bên trên thì nghiêng vai kiểu Hy Lạp, lộ xương quai xanh nhưng lại có thể che hơn nửa phần lưng phía sau, phía dưới hình đuôi cá, cộng thêm thắt lưng dựng thẳng cực kỳ đẹp, bộ váy chỉ cần treo lên cũng đã cực kỳ thướt tha, tuyệt đối không uổng số tiền đặt làm áo cưới ở nước ngoài, chỉ có điều Nhậm Tư Đồ không ngờ mình lại mập lên, vả lại không mập chỗ khác, chỉ mập ở hông.

Chỉ là trước bộ hoa phục này, dù thế nào cô cũng phải nhét mình vào, cũng may vòng eo chỉ hơi chật một chút, Nhậm Tư Đồ hóp bụng vào vẫn có thể chui qua.

Nhậm Tư Đồ đang cố gắng hóp bụng đứng trước gương, đang xem xét chiếc váy cưới trên người mình từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, trên trên dưới dưới thì trên người mình thì có tiếng bước chân đến gần phòng thay đồ của cô. Nghe động tĩnh, Nhậm Tư Đồ lập tức quay lại nhìn.

Trên đường tới tiệm áo cưới cô có nhận được điện thoại của Thời Chung, anh nói anh đang trên đường tới tiệm áo cưới, có thể sẽ đến muộn hơn cô 10', giờ phút này nghe tiếng bước chân, Nhậm Tư Đồ còn tưởng chú rể chậm trễ rồi cuộc đã tới, nhưng quay đầu nhìn lại, người đi vào phòng thử quần áo không phải là Thời Chung, mà là Tôn Dao.

Sau lưng Tôn Dao còn có một người đàn ông vạm vỡ Người này Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp, chắc là vệ sĩ của Từ Kính.

Kể từ khi có kết quả DNA của Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp lại Tôn Dao, nhưng họ vẫn luôn gọi điện thoại giữ liên lạc, cô cũng đã nói chuyện mình đi thử lễ phục cho cô nàng. Kể từ khi Từ Kính biết Tầm Tầm là con anh ta, mặc dù còn chưa đánh chủ ý lên Tầm Tầm nhưng đã ép Tôn Dao đến ở với anh ta, nó chẳng khác gì là giam lỏng Tôn Dao cả. Tôn Dao sợ Từ Kính sẽ xuống tay với Tầm Tầm nên nói điều kiện với Từ Kính trước, chỉ có thể tạm thời đi vào khuôn khổ.

Chẳng qua là Nhậm Tư Đồ không ngờ Từ Kính lại phái vệ sĩ đi theo Tôn Dao, thậm chí còn cùng vào trong cửa hàng áo cưới.

Vệ sĩ kia đang chuẩn bị theo đuôi Tôn Dao vào trong phòng thử quần áo thì bị cô nàng quay đầu lườm: “Làm ơn đi! Ở đây là phòng thử quần áo của phụ nữ? Anh chờ ở ngoài có được không?”

Anh chàng vệ sĩ không thể làm gì khác hơn là xanh mặt bước ra ngoài.

Tôn Dao là phù dâu duy nhất trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao chọn một chiếc váy là một chiếc váy ngắn màu tím nhạt, cũng được thiết kế nghiêng vai kiểu Ly Lạp giống Nhậm Tư Đồ.

Chỉ là vừa nghĩ tới vệ sĩ của Từ Kính vẫn đứng ngoài cửa thì Tôn Dao liền mất tâm trạng ngắm nhìn lễ phục phù dâu của mình, chỉ đặt móng an vị trên chiếc ghế quý phi trắng bằng da, hăng hái hỏi: “Thời Chung đâu? Đang thử quần áo ở bên cạnh à?”

“Anh ấy còn chưa tới.”

Tôn Dao kinh ngạc nhú mày: “Anh ta bận lắm à? Thử lễ phục cũng đến trễ?”

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, coi như là trả lời Tôn Dao. Tôn Dao thấy thế, cũng không tiện làm mất hứng của cô, cẩn thận xem xét váy cưới

trên người Nhậm Tư Đồ, thức thời nói thêm một câu: “Xem xem váy cưới anh ta chuẩn bị cho cậu sa hoa vậy, đến trễ một chút cũng không sao, cậu thấy đúng không?”

Nhậm Tư Đồ nghe vậy, không nhịn được cúi đầu nhìn. Đai lưng khảm rất nhiều kim tuyến, cô chỉ động một cái là có ánh sáng phản xạ, mà bây giờ cô vừa cúi đầu nhìn, lại có một tia sáng lọt vào mắt Tôn Dao, cô nàng che mắt, giả vờ bày ra bộ dạng ghét bỏ, thờ dài nói: “Minh sắp mù rồi đây này? Cậu mau cởi bộ này ra đi, đổi sang bộ đồ đi mời rượu ý.”

Nhậm Tư Đồ biết đây chỉ là những lời chọc ghẹo của Tôn Dao, cũng không để ý, tiếp tục đứng ngắm áo cưới trước gương, đúng lúc này lại có người đẩy cửa đi vào.

Người vào là Tâm Tâm, nhân viên phục vụ hay ai khác? Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, người đẩy cửa đi vào đã lên tiếng

“Không được đổi.” Là giọng của Thời Chung.

Đây là đang trả lời mấy câu chọc ghẹo Tôn Dao sao?

Tôn Dao vẫn lơ đãng như trước, cười chào hỏi: “Chú rể à, cuối cùng anh cũng đã tới. Nếu anh tới trễ một chút nữa, mắt của tôi nhất định sẽ bị bộ đồ trên người bà xã của anh chọc mù đấy.”

Tôn Dao gọi anh là chú rể khiến anh rất hài lòng, anh khách khí nói với Tôn Dao một câu: “Để hai người đợi lâu rồi.”

Nói xong thì bước qua Tôn Dao, đi thẳng tới chỗ Nhậm Tư Đồ.

Bởi vì váy cưới rất dài, Nhậm Tư Đồ không thể không đứng trên bục cao, cũng vì thế mà Thời Chung đi tới trước mặt cô liền thấp hơn cô một đoạn.

Thời Chung cứ như vậy hơi ngẩng mặt lên nhìn vào mắt cô, hiển nhiên áo cưới hoa lệ phức tạp cũng không bằng nụ cười tươi tắn và ánh mắt ngọt ngào của cô dành cho anh

“Có đẹp không?” Nhậm Tư Đồ chỉ váy cưới trên người mình hỏi anh.

“Rất đẹp.” Nhưng anh chỉ lo nhìn khuôn mặt của cô.

Tôn Dao ngồi trên ghế quý phi thấy không được, cất giọng nhắc nhở: “Cậu ấy đang hỏi anh là váy cưới nhìn có đẹp hay không, anh ít nhất cũng nên ngó xuống một cái rồi mới nhận xét chứ.”

Thời Chung thu lại nụ cười, quay đầu nhìn Tôn Dao, cô nàng kiêu kỳ, làm động tác kéo khóa trên miệng, tỏ ý mình sẽ không nhiều lời nữa. Lúc nào Thời Chung mới hài lòng quay lại, cúi đầu nhìn bộ váy cưới trên người Nhậm Tư Đồ, nhận xét: “Đẹp lắm.”

Nhậm Tư Đồ bây giờ cao hơn anh một cái đầu, nhìn xuống nghiêm túc hỏi anh: “Ngày mai chụp hình cưới, anh không được đến trễ nữa.”

Cô như vậy mà vẫn rất đẹp, Thời Chung trịnh trọng gật đầu phối hợp. Nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn có chút không yên lòng, cao giọng nói: “Nếu anh lại đến trễ, em sẽ...”

“Sẽ làm gì?” Nhậm Tư Đồ không nói được nữa, cô thật sự không nghĩ ra cái gì để trừng phạt anh hết. Ngược lại, Thời Chung đảo mắt suy nghĩ một lát rồi nhìn cô, cười đẽ nghị: “Nếu không thì như vậy đi? Nếu anh đến trễ nữa, thì em hãy dùng cách xử phạt thân xác để xử phạt anh.”

Dùng cách xử phạt về 'thể xác', hai chữ không khỏi khiến người ta nghĩ lung tung, Nhậm Tư Đồ nhin cười, tiếp tục nghiêm mặt: “Anh bận rộn như vậy, chỉ sợ ngay cả thời gian nhận xử phạt cũng không có. Không phải hạng mục của công ty anh đã đi vào quỹ đạo rồi sao? Tại sao không thấy anh rảnh rỗi mà còn bận rộn hơn thế?”

Ánh mắt của Thời Chung thoáng qua tia hoảng hốt, Nhậm Tư Đồ đứng gần như vậy đương nhiên không bỏ qua màn này, nhưng cô còn chưa kịp nói nửa chữ đã bị hai tiếng “Cốc cốc” cắt đứt

Nhìn về phía cửa, chỉ thấy nhân viên phục vụ đẩy cửa đi vào, “Thời tiên sinh, lễ phục của ngài chúng tôi đã đưa đến phòng thay đồ ở cách vách rồi.”

Thời Chung gật đầu với nhân viên phục vụ, ngoài đầu lại nói với Nhậm Tư Đồ một câu: “Anh đi thử lễ phục trước.” Tiếng nói vừa dứt, cánh tay vòng ngang hông Nhậm Tư Đồ của anh cũng rời khỏi, anh bước ra ngoài. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nghiêng đầu nhìn, đến tận khi anh biết mất ở ngoài cửa.

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ hồi lâu, cảm giác không đúng lắm, không thể làm gì khác hơn là nhờ Tôn Dao giúp đỡ: “Cậu có thấy là anh ấy có chút không vui không?”

Tôn Dao xòe tay, ý bảo mình không giúp gì được: “Mình xin lỗi, mắt mình bị Thật xin lỗi, đôi mắt của cậu làm mù rồi, chẳng thấy cái gì hết.”

Tuy nói như vậy nhưng Tôn Dao vẫn không nhìn được quan sát chiếc váy cưới thêm mấy lần, đủ để thấy cô nàng là nói một đằng, nghĩ một nẻo. Chỉ là không ngờ, hôm sau chụp hình cưới cái váy do danh gia thiết kế tỉ mỉ này lại nhận được sự than vãn của đám nhiếp ảnh gia.

“Áo cưới này sáng quá, dùng tấm phản quang thế nào cũng không hiệu quả.”

Người chỉnh ánh sáng kê khổ với nhiếp ảnh gia.

Nhiếp ảnh gia cũng có nỗi khổ nói: “Chụp hơn 10 tấm, toàn bộ đều thành giấy bỏ. Kim cương chói át cả mặt cô dâu luôn.”

Thời Chung vẫn duy trì tư thế ôm cô từ sau lưng, Nhậm Tư Đồ dựa vào ngực của anh, không biết mệt, chỉ có điều nhìn bộ dạng khó phối hợp của đám nhân viên công tác, hơi chút xấu hổ.

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung, trung đầu ý kiến của anh: “Nếu không... Em thay bộ váy mà họ cung cấp để chụp ảnh cưới nha? Nếu không chúng ta sẽ phải chờ rất lâu đó.”

Hôm nay rất nắng, tuy Nhậm Tư Đồ và Thời Chung đứng trong ô nhưng tất cả nhân viên đều đứng dưới trời nắng, Nhậm Tư Đồ nhìn những nhân viên công tác chảy đầy mồ hôi, cảm thấy rất có lỗi.

Thời Chung quả quyết phủ nhận đề nghị của cô:” Đừng đổi.”

“Nhưng...”

“Đúng như vậy, rất hợp ý anh.” Thời Chung ôm chặt eo cô, cúi đầu dùng chóp mũi cọ lên tai cô, không nhịn được than thở một câu: “Đã bao lâu anh không ôm em như vậy rồi hả?”

Nhậm Tư Đồ bị anh cọ có chút ngứa, nghĩ nghĩ, cũng không lên tiếng, cứ lặng lẽ như vậy hưởng thụ cái ôm của anh.

Vì thế đám nhân viên chỉ có thể tiếp tục bận rộn, đôi vợ chồng mới cưới cứ ở một bên vừa ôm nhau, vừa cười nói vui vẻ.

May mà cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng tìm được vấn đề, dù sao cũng là đoàn đội chụp ảnh số một số hai trong nước, tiếp theo chính là thời gian chụp hình của cô dâu. Tuy Thời Chung không cần chụp ảnh nhưng cũng không rời khỏi, cứ như vậy đứng quan sát.

Nhưng cũng hơi khó khăn cho Nhậm Tư Đồ, cô phối hợp không được tốt lắm, hoàn toàn không phô bày được hết dáng người, mà anh thì cứ đứng nhìn cô không chớp mắt, để mỗi lần nhiếp ảnh gia yêu cầu cô đổi tư thế, đều cảm thấy anh rất vui vẻ, còn như đang giễu cợt cô.

Nhiếp ảnh gia không hài lòng vỗ máy ảnh, chỉ có thể ngẩng đầu dặn dò Nhậm Tư Đồ: “Thời phu nhân, thả lỏng, đừng cứng đờ như thế. Vừa đúng lúc Thời tiên sinh ở đây, cô chỉ cần nhìn về phía anh ấy, ánh mắt thả lỏng một chút là được.”

Có lẽ trong nội tâm nhiếp ảnh gia đã sớm kêu khổ mấy ngàn lần rồi, anh ta không mong ánh mắt vừa có thể thả lỏng, vừa hấp dẫn lại vừa mang chút tình yêu nữa....

Nhậm Tư Đồ không nhịn được nhìn Thời Chung ở bên ngoài, khoé miệng vừa thả lỏng đôi chút lại căng thẳng, không thể làm ra vẻ mặt nhẹ nhõm nữa. Nhậm Tư Đồ không nhịn được, đầu hàng Thời Chung: “Anh đi vào nghỉ ngơi chút đi.” Rõ ràng là chê anh cản trở.

Thời Chung vẫn không muốn rời đi, ngược lại còn đi tới chỗ nhiếp ảnh gia: “Cái gì là vừa thả lỏng vừa hấp dẫn, lại mang chút tình yêu?”

Nhiếp ảnh gia kêu trợ thủ ra, trợ thủ chỉ dùng ba giây đã thành công biểu diễn một ánh mắt tuyệt diệu. Thời Chung nghiên cứu một chút, rất nhanh đã biết phải làm gì, lúc này lại bảo nhiếp ảnh gia: “Vây nhớ chụp hình.”

Nhiếp ảnh gia còn chưa hiểu lời này của Thời Chung là có ý gì, anh đã rời khỏi chỗ nhiếp ảnh gia cũng không phải là làm theo lời Nhậm Tư Đồ, mà là đi thẳng tới trước mặt cô.

Nhậm Tư Đồ còn tưởng anh không nghe rõ câu “Anh đi vào nghỉ ngơi một chút đi?” của cô cho nên mới đến gần, hỏi xem cô vừa nói cái gì. Nhưng không ngờ anh vừa đến chỗ cô, không nói hai lời đã giơ tay giữ chặt gáy cô.

Nhậm Tư Đồ bị anh kéo ngửa đầu ra sau, sau đó đôi môi bị anh hôn lên.

Đầu tiên anh chỉ định hôn một cái chuồn chuồn đập nước thôi, nhưng bây giờ anh lại hôn một nụ hôn hoàn toàn khác biệt, Nhậm Tư Đồ bị răng môi nóng rực của anh dẩy dứa, âm thanh quanh quẩn trong óc dần dần cũng bị đầu lưỡi của anh quét hết: Chung quanh có người nhìn... Nhìn... Nhìn...

Đến lúc Nhậm Tư Đồ được buông ra đã có chút choáng váng, Thời Chung vẫn không nói gì, quay đầu, để lại một người chỉ có thể vừa giận vừa hờn, vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhìn bóng lưng anh rời khỏi.

Nhiếp ảnh gia bên ngoài cũng lĩnh ngộ được câu kia: “VẬY NHỚ CHỤP HÌNH” rốt cuộc là ý gì, đề xuống sự kích động, dùng máy ảnh chụp lại một màn này.

Khi Thời Chung trở lại chỗ đứng lúc trước thì cũng là lúc nhiếp ảnh gia chụp hình thành công, hô to một câu: “OK!”

Nhậm Tư Đồ ở trong sân nhìn nhiếp ảnh gia một chút, lại nhìn Thời Chung một chút, rất nhanh đã hiểu ra, không nhịn được lườm Thời Chung một cái. Thời Chung nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô nhún vai.

Nhậm Tư Đồ liếc bốn phía, thấy tất cả nhân viên đều nhìn cô, biết rằng, nụ hôn mập mờ nóng bỏng cứ như vậy bị người vây xem, Nhậm Tư Đồ tức không chịu được, lại trợn mắt lườm người khởi xướng một cái.

Người khởi xướng lúc này không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quay đầu đi nghe theo lệnh của bà xã đại nhân, vào phòng nghỉ ngơi chờ sai khiến.

Không có Thời Chung đứng giám sát, Nhậm Tư Đồ chụp ảnh thuận lợi hơn nhiều, gần trưa là xong, cả đám nhân viên chuẩn bị đi tới chỗ khác chụp, trước khi đi còn phải dọn dẹp dụng cụ, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng có thể trở về phòng nghỉ ngơi nghỉ ngơi chốc lát.

Chỉ là không ngờ, Thời Chung lại không ở đây, nhượng lại thư ký Tôn xuất hiện Nhậm Tư Đồ đẩy cửa phòng nghỉ ngơi ra, chỉ thấy thư ký Tôn nói với mấy nhân viên công tác: “Mấy người cứ đến đó trước đi, chụp ảnh một mình cô dâu trước, sau đó Thời tiên sinh sẽ tới.”

Nhậm Tư Đồ đang đứng ở cửa phòng, vô thức chen miệng vào nói: “Anh ấy đâu?”

Nghe thấy thanh âm của Nhậm Tư Đồ, thư ký Tôn vốn đưa lưng về phía cửa bỗng dờ người, nửa giây sau mới quay đầu nhìn lại.

“Éc... Là công ty tạm thời có việc gấp, Thời tổng phải chạy tới xử lý.”

Thư kí Tôn đáp lại có chút ấp úng, Nhậm Tư Đồ cũng không để ý, hôm nay trong đầu cô chỉ có ba chữ

“Không thể nào?” Ảnh cười mới chụp được một nửa, chú rể đã chạy?

Thư kí Tôn cười cười nhìn cô, cô chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa, thở dài một hơi.

Lúc đó, trong lòng Nhậm Tư Đồ không có tính đến tình huống xấu nhất, đương nhiên không ngờ Thời Chung lại rời đi như vậy, cô chụp cả một ngày, Thời Chung vẫn chưa trở lại. Chỉ có thể để ngày mai chụp tiếp thôi.

Gần sáng Thời Chung mới về đến nhà, Tầm Tầm đã sớm đi ngủ, Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở phòng khách, cầm khung hình điện tử liếc nhìn ngày chụp hình.

Nhậm Tư Đồ nghe thấy động tĩnh anh trở về, ngón tay đang phải khung hình dừng lại một chút, nhưng rất nhanh cô hoàn toàn coi anh như không khí, tiếp tục cầm đầu cắm cổ nhìn hình, không ngẩng đầu lên.

Thời Chung đi tới, dừng ở sau sofa, cúi đầu vòng tay ôm vai cô, giọng nói cầu xin tha thứ: “Bà xã đại nhân, anh biết tội rồi.”

“...”

Cô không lên tiếng, Thời Chung liền im lặng hôn lên tai cô: “Anh đi mua Washboard (ván giặt) nhé?”

Nhậm Tư Đồ vốn muốn lườm anh, nhưng ngoái đầu thấy anh mệt mỏi liên mềo lờng, nhưng giọng nói vẫn chẳng khách khí chút nào: “Cũng may là trước khi anh chạy đã chụp không ít ảnh hai người, nếu không hôm nay em nhất định sẽ khiến anh quỳ trên Washboard.”

Thời Chung lập tức phụ họa: “Không thành vấn đề, bây giờ anh sẽ bảo thư kí Tôn mua năm tấm tới đây, không, mười tấm.”

Nói xong còn thật sự muốn móc điện thoại gọi cho thư kí Tôn. Động tác của Nhậm Tư Đồ không hề khách khí, đoạt lấy điện thoại rồi nhét khung ảnh vào tay anh: “Hôn lễ cần một tấm phóng to, anh chọn đi, ngày mai sẽ đưa đi phóng.”

Thời Chung lập tức ngoan ngoãn đáp: “Tuân lệnh!”

Hai người cứ như vậy ngồi trên ghế sa lon chọn hình.

Nhậm Tư Đồ không thể chọn, vứt chuyện mình tức giận sang một bên: “Em thấy tấm này không tệ. Tấm này không tồi. Còn tấm này nữa, cũng tốt vô cùng.”

Chọn tới chọn lui không biết là chọn hay bỏ, Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là vừa nhìn chăm chăm khung điện tử, vừa mở miệng xin trợ giúp người ngồi bên cạnh, nhưng vẫn không thấy Thời Chung trả lời: “Anh thấy tấm nào tốt nhất?”

“...”

Cô không nghe thấy Thời Chung trả lời, liền ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy Thời Chung đang nhìn chăm chăm vào một góc bàn, vẻ mặt ngây ngô, cô nhỏ giọng gọi anh một tiếng: “Thời Chung?”

Thời Chung lúc này mới phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn lại Nhậm Tư Đồ.

Cô quan sát anh, không khỏi nghi ngờ nhăn mày lại: “Thế nào? Tại sao lại mất hồn mất vía thế...”

Thời Chung nhú mày, cúi đầu tránh ánh mắt của Nhậm Tư Đồ, giọng nói vẫn như thường hỏi cô: “Còn chưa chọn xong à?”